tovně vyslovil — straně nepřísluší nárok na výkon dozorčího práva, a její subjektivní právo odepřením výkonu onoho nemůže být porušeno.

Bylo proto stížnost odmítnouti dle § 2 zák. o nss a §§ 21 a 2 zák. o ss.

Č. 1291.

Úředníci statutárních obcí: Spory ze služebních poměrů úředníků měst statutárních patří před úřady samosprávné (dle analog. § 40 zák. z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n.).

(Nález ze dne 10. dubna 1922 č. 4374.)

Věc: Rudolf K. v O. proti zemské správní komisi v Opavě stran propočítání služební doby.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Usnesením městského zastupitelstva Opavského.... byla zamítnuta žádost definitivního městského kancelářského asistenta Rudolfa K. za propočítání služební doby, kterou strávil ve veřejné duchovní správě a ve službě učitelské. Odvolání z usnesení toho podané zemská správní komise rozhodnutím z — odmítla pro nepříslušnost, poněvadž zákon z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. se na úředníky obcí statutárních nevztahuje.

Stížnost, která rozhodnutí to naříká jako nezákonné, nss shledal důvodnou. Žal. úřad odůvodňuje svou nepříslušnost prostě tím, že se § 40 zákona z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n., jenž pro rozhodování sporů ze služebního poměru úředníků obecních normuje kompetenci úřadů samosprávných, dle § 44 cit. zákona na spory ze služebního poměru úředníků obcí statutárních nevztahuje; vychází tedy patrně z názoru, že předpis cit. § 40 je normou výjimečnou, a poněvadž pro rozhodování sporů ze služebního poměru úředníků měst statutárních takového výslovného předpisu není, že spadají buď do kompetence úřadů politických — kam je odkazuje nař. rozhodnutí — anebo jako spory z poměru soukromoprávního — to jest stanovisko odvodního spisu — na soud.

Názor žal. úřadu není správný. Jest ovšem pravda, že vzhledem k ustanovení § 44 zák. z 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. nelze tohoto zákona a tedy ani kompetenční normy jeho § 40 užíti na služební poměry úředníků měst statutárních přímo. Nesprávno však jest dovozovati z toho a contrario, že pro spory z těchto poměrů vzniklé je kompetence samosprávných úřadů vyloučena. Příslušnost pro rozhodování těchto sporů — aspoň pokud jde o úředníky města Opavy — výslovně nikde normována není. Dlužno proto příslušnou právní normu vyhledati podle zásady § 7 o. z. o. cestou analogie.

Služební poměr úředníků měst statutárních je ve všech podstatných elementech podobný služebnímu poměru úředníků obcí ostatních. Veřejnoprávní povaha poměru posléze uvedeného — nastíněná již povšechně v ustanoveních obecních zřízení z let šedesátých (srv. §§ 32/2 resp. 31/2 ob. zř. čes. resp. mor. a slezského a § 32 odst. 1 statutu pro Opavu) byla výslovně uznána ustanovením § 2 zák. z 23. července 1919, že obecní úředníci jsou úředníky veřejnými. Není žádného důvodu, aby služební

poměr úředníků obcí statutárních posuzován byl co do své právní povahy jinak.

Je-li služební poměr úředníků obecních poměrem veřejnoprávním, pak kompetenční norma § 40 zák. z 23. července 1919, uznávající kompetenci úřadů správních, není předpisem výjimečným, nýbrž pouhým důsledkem oné vnitřní povahy poměru, který je předmětem rozhodování; a není předpisem výjimečným ani potud, pokud kompetenci přiznává správním úřadům samosprávným, když podle ustanovení obecních zřízení a statutů úprava služebních poměrů komunálních úředníků spadá do vlastního oboru působnosti obcí (srv. §§ 34, 36 a 37 statutu pro město Opavu), jenž zásadně podléhá instanční kontrole vyšších orgánů samosprávných (srv. § 87 statutu Opavského).

Z obého vyplývá závěr, že normy § 40 cit. zák. dlužno užíti analogicky i na spory ze služebních poměrů úředníků měst statutárních, pokud ovšem jsou skutečnými úředníky — jako nesporně st-l a nikoli pouze silami přijatými na smlouvu, a že kompetetnci pro spory i z těchto poměrů dlužno vindikovati pro úřady samosprávné (srv. rozsudek senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 13. listopadu 1920, v Dodatku II. č. II. Bohuslavovy Sbírky nálezů nss 1920).

Byla proto zemská správní komise povinna o rekursu st-le do usnesení městského zastupitelstva ze 16. září 1921 rozhodnouti in merito.

Č. 1292.

Úředníci obecní: * Zákon z 15. dubna 1920 č. 312 sb. z. a n. dává nárok na drahotní a nákupní přídavky tam normované obecním úředníkům na trvalém odpočinku bez ohledu na to, z jakého důvodu jsou na odpočinku, tedy i těm, kteří byli dáni na odpočinek cestou disciplinární.

(Nález ze dne 10. dubna 1922 č. 4547.)

Věc: Městská obec Bavorov proti zemskému správnímu výboru v Praze stran drahotního a nákupního přídavku bývalého městského tajemníka K. J.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: K. J., bývalý městský tajemník v Bavorově, který byl disciplinárním nálezem z 3. dubna 1917 dán v základě § 16, odst. 2. zák. z 29. května 1908 č. 35 z. z. nuceně do výslužby se snížením zákonného výslužného o 30 proc., podal v prosinci 1920 obecnímu zastupitelstvu žádost za poskytnutí drahotního přídavku a výpomoci ve smyslu zákona z 15. dubna 1920 č. 312 sb. z. a n. Městské zastupitelstvo usnesením z 31. ledna 1921 žádost zamítlo, ježto žadatel byl dán do nucené výslužby před dokončením služebních let. Okresní správní komise usnesení to v cestě instanční potvrdila z jeho důvodů. K podanému odvolání K. J-a zemský správní výbor naříkaným rozhodnutím usnesení obou nižších instancí zrušil a uložil městskému zastupitelstvu, aby o žádosti rekurentově učinilo nové usnesení na podkladě § 2 cit. zákona.

Rozhodnutí odůvodnil tím, že zákon z 15. dubna nerozeznává, zda obecní úředník odešel do pense před vypršením služební doby či po tomto termínu, a nerozlišuje také, zda odešel do pense k vlastní žádosti či byl